

ת"פ 2502/11 - מדינת ישראל נגד א. ל.

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 10-11-2502 מדינת ישראל ני' ל

בפני:
בעניין:
כבד השופט ד"ר אוֹהֶד גוֹרְדָׁן
מדינת ישראל יחידת תביעות ירושלים - עו"ד ש'
קרואני-ארד עו"ד נ' בinstok
המאשימה
נגד
א. ל עלי-ידי עו"ד א' בן-גביר
הנאשם

גור דין

רקע

1. בהכרעת דין מיום 27.7.15 הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). האירוע בגיןו הורשע התרחש ביום 4.9.08 בשעה 21:00 לערך, במהלך יציאה מדיון בבית הדין הרבני לממוןות אשר עסוק בסכום כספי בין הנאשם לבין המתלוון. לפי העובדות בהן הורשע, אימם הנאשם על המתלוון באומרו כי הוא מחזיק נשק בראשון ואם יפגע בילדיו או במשפטתו "אני תקל_rcורביה העניים" המתלוון הודיע שכונתו לקרווא למשטרה, אז חזר הנאשם ו אמר כי אם יפגע בו או בילדיו "אני אתן לך כדור בין העניים". זאת עשה בכונה להפחיד את המתלוון.

2.指出, כי בכתב האישום נתען כי האמירה הראשונה לא כללה את ההתניה "אם תפגע בילדך" אך בהכרעת הדין קבעתי כי בהעדר הוכחה אחרת ברמה הנדרשת בפליליים יש לאמץ את האפשרות הנוכח לנאשם ולקבע שגם האמירה הראשונה סוגה באותו אופן. מאותה סיבה קבעתי כי ההતניה הייתה "אם תפגע" ולא "אם תאימם" (פס' 13-27 להכרעת הדין). קביעות נוספת מהכרעת הדין שיש להן רלבנטיות לקביעת העונש הן כי האמירות נאמרו בסיום הדיון ובמהלך היציאה ממנה, תוך חילופי דברים בין הנאשם למתלוון אך ללא התרגורות מצדיו של الآخرן ותוך שהנאשם מצוי בסערת רגשות ניכרת. בהקשר זה הוסיףתי וקבעתי כי בשעת מעשה האמין הנאשם כי המתלוון ניסה, ימים ספורים לפני הדיון בבית הדין, להפיחו לשלם לו כספים שלטענות המתלוון הנאשם חב לו, וזאת באמצעות הצחת דלת ביתו של הנאשם. יודגש שלא הוכח קשר בפועל בין המתלוון לבין הוצאה, אך קיבלתי כי הנאשם אכן כך בשגגה. אמונה מוטעית זו השפיעה על התנהלות הנאשם באירוע הנדון, במהלכו נצפה בידי עדים כשהוא לחוץ וטעון, והגביב כלפי המתלוון בנסיבות ובזמן ניכר ועוד שהמתלוון לא התרגור ב涅ה בנאשם כמעט ויכול אודות ההליך הממוני בבית הדין (שם, פס' 51-54).

תמצית טיעוני הצדדים

3. המאשימה הציגה את עברו הפלילי של הנאשם, כולל הרשעה קודמת בעבירה של מרמה והפרת

עמוד 1

אמנים. הודגשו חומרת העבירה שבוצעה, החלטת הנאשם לניהל הוכחות, העדר נטיית אחريות והוצגו קביעות מהכרעת הדין. נטען כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ושירות לתועלת הציבור (להלן "של"צ") ועד מספר חודי מאסר בפועל. המאשימה התנגדה לביטול הרשעה וטענה כי לא מדובר באחד המקרים החריים בהם ראיו להימנע מהרשעה. נטען שיש לגוזר על הנאשם מאסר על תנאי ושל"צ בהיקף שלא יפחת מ-300 שעות.

4. הגנה עתירה לבטל את הרשותה הנאשם. בהקשר זה הודגשו קביעות הכרעת הדין אשר עוסקות בתוצאות הנאשם ואמונתו המוטעית. עוד הוצגו נסיבותיו האישיות של הנאשם בין חמישים, אב לשישה, שירות בצבא כקצין (ובתו בשירות לאומי) והוא מתנדב במשמר האזרחים בשכונות נחלאות (ענ/1). מצבו הכלכלי בכיר, ולענין זה הוגשה התרעה לפני עיקול ענ/2 ודוח הוצאה לפועל שמציבע על חובות של מיליון שקלים. בנוסף הוצג כי הנאשם הורחק ממוקצוע עriticת הדין למשך שמנה שנים בהחלטת לשכת עורכי הדין, תקופה המסתiyaמת בשנת 2019, ונטען כי עם סיום התקופה יתבקש לשוב למוקצוע אם תיוותר הרשותה בהליך הנוכחי על כנה. לענין זה הפנתה הגנה לסעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן: "חוק לשכת עורכי הדין"), בו אדון בהמשך. עוד הודגש חלוף הזמן מאז המקרה וכי בעקבות המקרה נתקח אקדחו של הנאשם ולא יוכל היה לעבוד כמאבטחה. לבסוף נטען כי גם אם יוטל עונש, עליו להיות מתחשב.

5. הנאשם נשא דברים, בהם טען כי הוא הקורבן "האמת" הגם שהבייע צער על "הסגנון" בו דבר באירוע מושא האישום. הוא חזר והביע צער על דברים שאמר מתוך מצוקה ודאגה לילדיו, אך טען כי בבית המשפט למשפחה נאמרות חמורות בהרבה ואין מגשים כתבי אישום. הנאשם טען כי רשות האכיפה "שםו רף שונה בהתייחסות אליו, ואל מי שלשיטו עומדים מחורי התנצלויות לו ולבני משפחתו. עוד סיפר כיצד השפיעו מקרי ההתנצלות על האופן בו התנהל באירוע מושא האישום, ועל ילדיו. הנאשם ציין כי הימשכות ההליך פגעה ביכולתו לשקם את חייו בין היתר מושום שנלקח נשקי, הגם שכיום הוא עובד באבטחה אך כמנון משמרות ולא נשק. עוד ציין כי נפגע בעיניו בשירותו הצבאי דבר המקשה עליו לעסוק בעבודה פיסית, והוסיף שיש לו רישיון לתיווך גדל". הוא ציין שבדעתו לשוב לעriticת הדין בתום תקופת ההשעה, ובסיום טען כי הרשותה תමוטת את משפחתו וביקש שלא למצות עמו את הדין.

בקשת הגנה לבטל את הרשותה של הנאשם

6. איני יכול לקבל את הבקשה._CIDOU, הכלל הוא כי יש להרשות אדמתן מצאכיביצע עברית. הימנוות מהרשעה אפשרית "רק בסיבובו יצואות דופן, בהזיהוי סביר בין נזק הפגיעה מהרשעה לבין נזק הנסיבות של העבירה". יודגש כי לא די בעצם ביסוסה של פגעה ב הנאשם, שכן לכל הרשות בפלילים יש השלכות על המורשע, לרבות התיג הנלווה לה, ואלה מתיחסות עם מטרותיו של ההליך הפלילי. הסמכות לבטל הרשות או להימנע ממנה נוגעת למקרים לא שגרתיים של פגעה ניכרת וחסרת פרופורציה למעשה הפלילי. לפי המבחן המקובל יש לבסס לא רק את עצם הפגיעה עצמה אלא, בנוסף, גם כי סוגה עבירה הניסיונית ביצועה מאפשרים בנסיבות העניין לוותר על הרשותה מביל פגוע באופנה ותבשיקו לענישה אחרים. ראו דנ"פ 8062/12 מдинת ישראל' חברת נמל ישראל', פס' 15 לפסק דין של הנשיא דاز 2.4.15. כל החלטות המזכורות במסמך זה פורסמו ב"גבו"; רע"פ 1949/15 תקורי נ' מדינת ישראל (2.4.15); רע"פ 8487/11 חברה נמל ישראל' מדינת ישראל (21.8.97).

7. קriterionים אלה אינם מתקיימים במקרה דן. עתירת הגנה כשלת לצלוח את המבחן הראשון: של הוכחת נזק משמעותי וחירג אשר יגרם לנאשם אם תיוותר הרשות על כנה. טיעוניה אשר להשלכה האפשרית של הרשותה בהליך זה על עיסוקו הנאשם, בדגש על מקצוע עריכת הדיון, נשאים אופי ספקולטיבי ולא בוססו.

הנאשם הושעה, כאמור, מעירicht דין למשך שמוונה שנים. הגנה טענה כי הרשותה בהליך הנוכחי תמנע ממנו לחזור למקצוע והפנתה לסעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדיון. אלא, שסעיף זה אינו קבוע כי עוריך דין שהורשע בפליליים לא יכול לשמש במקצוע. הסעיף מסביר את בית הדיון המשמעותי לחזור על עוריך דין שהורשע, אם קובל בבקשת זאת ואם נמצא שבଉירה יש משום קלון, את אחד העונשים המנוויים בסעיף 68 לאותו חוק.

מדובר אףוא בנסיבות שבשיקול דעת. מימושה דורש יזמה של לשכת עורכי הדיון בתור הקובל, קביעה של בית הדיון כי מדובר בעיטה שיש בה קלון, וקביעה נוספת, מבין העונשים המנוויים בסעיף 68 האמור וכוללים למשל גם קנס או זהירה, כי ראוי למנוע מהמשיב לשמש כעוריך דין. הנאשם עצמו עמד על כן, בציינו כי בתום תקופת ההשעה "יום אחריו כן אני הופך להיות עוזיד מהشورה, אני לא צריך להגיש בקשה נוספת או לעבור מבחנים". בנסיבות העניין אני סבור כי האפשרות כי כל האמור לעיל יתרחש היא בגדר נזק ודאי מן הרשותה בהליך זה, אשר מצדיק את ביטול הרשותה.

8. בקביעי זאת אני שוקל נתון נוסף: כי אין זו הרשותו הראשונה של הנאשם. בת.פ. (ו-מ) 08/1309 (גזר הדין מיום 27.11.12 הוגץ לעוני) הורשע הנאשם בעיטה של מרמה והפרת אמונים אשר, בניגוד ל מקרה בו עסק ההליך הנוכחי, בוצעה במהלך עבודתו כעוריך דין. הנאשם, כר נקבע שם, קיבל לידי כספי מכירת דירה עת שימש ככottage וכיסים ומיצג, אך נמנע מלאהעירים לידי לקוחתו למרות פניות חוזרות ונשנות ולמרות החלטות מספר של ראש ההוצאה לפועל בהן נדרש לספק את הכספיים. עוד טען כי הפקיד את הכספיים בקרב השקרים, אך בפועל שימוש הכספיים לצרכים שאינם צרכי הנאמנות.

בנסיבות לנ庭ו של ההליך הנוכחי, העוסק בעיטה איזומים שאינה כרוכה בעבודתו כעוריך דין ואשר בוצעה על רקע אמונה שגואה שלו כמפורט לעיל, הרי שהרשותו הקודמת של הנאשם רלבנטית הרבה יותר לשאלת, האם יבחרו הקובל בבית הדיון המשמעותי להפעיל את הסמכות לפי סעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדיון ואיזו סנקציה, אם בכלל, תוטל על הנאשם.

9. במצב דברים זה, אני יכול לקבוע כי הורתת הרשותה בהליך הנוכחי על כנה היא אשר תמנع מן הנאשם לשוב למקצוע עריכת הדיון. ברוי כי מי ישקלו את הסוגיה, אם ימצאו לשקל אותה, ייקחו בחשבון לא רק את עצם הרשותה בהליך הנוכחי אלא גם את נסיבות ביצוע העיטה. על רקע זה ובשים לב לרשותו הקודמת של הנאשם, לא די באפשרות שהעלטה הגנה כדי להצדיק נקיטתה במהלך החירג של ביטול הרשותה. הביטול יפגע לשיטתי יותר על המידה באינטראס הציבורי שהרשותה מי שחתא בפליליים ובערכיהם המוגנים על ידי עבירות האיזומים, עליהם עומד בפרק הבא.

אשר ליתר הבעיות האפשריות להן טענו הגנה והנאשם, בקבלת רישיון לנשק או השלכות הרשותה על תעסוקה אחרת, הרי שאלה נטענו בחזי-פה ולא תימוכין, ואני מוצא כי די בהן לביסוס הבקשה.

אני דוחה את הבקשה לבטל את הרשותה הנאשם. עבורו לגזר הדין:

מתחם העונש ההולם

10. קביעת המתחם נעשית לאורו של עקרון ההלימה, המשקיל שני רכיבים מרכזיים: חומרת המעשה, ולצד

דרגת אשמו של העוסה. העיקרון האמור מגלם שאיפה להתאים בין סוג ומידת העונש (סעיף 4ב' לחוק העונשין).

11. על מנת ליזוק תוכן לרכיבים אלה במקורה דן יש לעמוד על הערך המוגן בעבירות האיומים. עבירה זו נועדה לגונן על שלוחות נפשו של הפרט ועל חירות הפעולה שלו, תוך מניעת שימוש בכלי הפוגעני של הטלת אימה כדרך להשגת תכליות ופתרון סכסוכים, ובשים לב לפוטנציאל הגלום באיהם להפוך לפגיעה ממשית בגוף, ברכוש ואף בנפש (ע"פ 88/103 **ליקטמן נ' מדינת ישראל** פס' 6 (6.9.89)).

הדבר מדגיש את חומרת מעשיו של הנאשם, שאמר את שתי האמירות מושא האישום במטרה להרטיע את המתלוון. מטרתו הושגה, תוך פגיעה של ממש בשלוחות נפשו של המתלוון. כפי שנקבע בהכרעת הדין (פס' 67), הן המתלוון והן העדים אריה יהודה בר אורין ומair זרביב שנכחו במקום תארו פחד עד אותו час המתלוון לשמעו האיומים והואו הביע באזני העדים. בין היתר תיארו כיצד היסס המתלוון לצאת מבית הדין טרם הגעת נידחת משטרה, ועם הגיעו נסע בה ושרה לתחנת המשטרה כדי להתלוון ותוך שהוא מבקש הגנה מפני הנאשם. אף בר אורין תאר, מצוטט שם, כי חשש שהנאשם ימשך את איומו. יש לזכור כי המתלוון עצמו לא ידע על אמונותו המוטעית של הנאשם לפיה המתלוון עומד אחורי התנכלויות לנאשם, ו מבחינתו דבר בתנכלות זו עמת, מפתיעה, חריגה ומאיימת מצדו של הנאשם. מדובר אףוא בפגיעה של ממש בערך המוגן.

12. עם זאת, עקרון ההילמה כולל כאמור מבט לא רק אל המעשה, אלא גם אל דרגת אשמו של העוסה, ובכלל זה אל הסיבות שהניבו אותו לבצע את העבירה (סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין). במקורה דן יש להנחיה זו משמעות ניכרת. זאת, משום שהנאשם פעל בדמותו נגד עינו תרחיש מורכב וمتיריד, לפיו המתלוון מנסה להניעו לשלים לו כספים ולצורך זה גרם להצתת דלת ביתו של הנאשם, ימים ספורים לפני הדיון בבית הדין. גם אם לא חש סכנה לפגעה מידית ומשמעותית בו או בבני משפחתו בידי המתלוון (לענין זה ראו הקביעות בפס' 54 סיפא להכרעת הדין), הרי ש מבחינתו של הנאשם המתלוון לא היה אדם תמים אלא מי שהתנצל לו. הנאשם היה טעון מאד, אמוציאונאלית, כלפי המתלוון והדבר ניכר כאמור בהתנהלותו בבית הדין, טרם השמעת האיומים ובמהלכה. במצב רגש זה, די היה בחילופי הדברים בין המתלוון לנאשם אודות הסכסוך הממוני (ראו למשל תיאוריו של בר אורין בפס' 24 להכרעת הדין) ובעצם המעמד של הדיון בבית הדין כדי לפרוץ את סכר רגשותיו של הנאשם תוך השמעת האיומים. הן תוקן האיומים, שככל לא התייחס לסכסוך הממוני, והן דרך ואופן אמירתם: בצעקות ותוך שהנאשם "משירלטיילבמסדרוילצעוק מגיעלרשאניתקעלרכדורייהענינים" (תיאוריו של מair זרביב, מובא בפס' 19 להכרעת הדין), מUIDים על פרץ האמוציאות שטרף את הנאשם.

מדובר, לשיטתי, באלםנט שיש בו למתן במידה ניכרת את אומדן הנאשם. אמנם, רבות מעבירות האיום מבוצעות בשעת זעם. אלא, שבמקורה דן הטעם אינו סתמי ומקורו באמונה כנה של משמע האיומים. כפי שנקבע בהכרעת הדין, אין די בכך לאין את אחוריותו של הנאשם לעבירה וזאת בין היתר משברר באיהם אסור כדין לפטור את המצווה אליה נקלע. עם זאת, יש בנסיבות אלה כדי לצבע את האירוע בצבעים אנושיים, ככישלון של מי שגה לחשוב כי קורבנו מתנצל לו.

13. על רקע זה איני סבור כי יש לגוזר את מתחם העונש הוהלים בהכרח מן העונשה הנוגגת בעבירות האיומים. זאת, בפרט, בנוגע לرف העליון של המתחם. העונשה הנוגגת מגוננות, ונעה בין עונשי מאסר לתקופות של מספר חודשים ועד לתקופה של כינה, בין עונשי מאסר מוותנה. זאת, לצד סנקציות נוספות כגון קנסות, פיצוי והתחריבות. לדוגמאות ראו רע"פ 1293/08 **קורניך נ' מדינת ישראל** (25.06.08); עפ"ג (ב"ש) 11-02-6985 **דהאן נ' מדינת ישראל** (1.2.12); עפ"ג (מרכז) 1608-01-08 **עלאונה נ' מדינת ישראל**

(30.4.08) ; ת"פ (רמ') 36775-11-11 **מדינת ישראל נ' זרף** (14.2.12, בהסדר טיעון); ת"פ (ב"ש) 10/09 **מדינת ישראל נ' רוזין** (11.2.10); ת"פ (צפת) 21596-08-11 **מדינת ישראל נ' סנסס** (22.5.12); ת"פ (רח') 1811/09 **מדינת ישראל נ' ארביב** (6.6.12, בהסדר טיעון); ת"פ (כפ"ס) 10-05-41196 **מדינת ישראל נ' גידו** (13.2.11).

בעניינה של העבירה שלפני, אני סבור כי עונש של מאסר בפועל יהיה חמור יתר על המידה. המקירה הנוכחי נבדל ממקרי האיומים השכיחים יותר וזאת בשל הדרגת המדודה של האשם בביצוע העבירה, בנסיבות הבלתי-שגרתיות שתוארו לעיל. לכן, יש לעצב את הרף העליון של המתחם בהתיחס לתקופת מאסר קצרה יחסית, לריצוי בעבודות שירות. עוד יש לכלול בענישה ההולמת סנקציות הצופות פנוי עתיד, וזאת כדי לספק לנאים תמרץ שלילי מלשוב ולהיכשל באופן דומה.

14. בקביעת מתחם העונש לעניין הקנס יש לשקל גם את מצבו הכלכלי של הנאשם. זה אינו שפיר, כי שפורט לעיל בסקירת הטיעון לעונש. הנאשם שרי בחובות כבדים, וישנו חשש של ממש כי הטלת עונש מהסוג האמור תביאו לרצות מאסר חלוף קנס. בנסיבות אלה, ומההדבר לא התבקש בידי התביעה, אין סביר כי ראוי לכלול רכיב כספי בעונש.

15. בכלל השיקולים אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה הנדונה, בנסיבותיה, נע בין עונש של שני חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובין מאסר על תנאי וחטימה על התcheinבות.

קביעת העונש בתוך המתחם

16. לזכות הנאשם ישקל הזמן שחלף, למעלה משבע שנים מאז האירוע וקרוב לחמש שנים מאז הוגש כתב האישום (להשתלשות ההליך ראו פס' 2 להכרעת הדיון). להיווטו של אדם בסיטוטים של חשוד, ובמה שרש נאשם, משורך תקופה כה ממושכת יש מחיר עצמאי ומשמעותי הנוטן אותותו במשמעותם השונים. ניתן היה לעמוד על השלכות ההליך על הנאשם מדבריו בישיבת הטיעון לעונש. עוד חשוב לציין כי במהלך תקופה זו לא חזר הנאשם וכשל בפלילים. הדברים ישקלו לזכותו, בଘירת העונש.

17. עוד ישקלו נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו לעיל. לצד הרקע הנורמטיבי יש לזכור כי מהלך חייו של הנאשם קיבל תפנית חרדה, לשילוה, בשנים האחרונות. מעורך-דין המתפרק בכבוד מצא עצמו מושעה מן המקצוע, שרי בחובות כבדים ביותר ונאבק על פרנסתו וכלכלי משפחתו במאזן לשיקם את חייו. הדבר ישקל לפחות, הן במישור הכללי של קביעת העונש והן בנוגע לעתירת התביעה לכלול בענישה רכיב של שירות לתועלת הציבור. בנסיבותיו של הנאשם סבורני כי אין להיענות לעתירה זו. גם שהעונש הנדון ניתן לביצוע בלוח זמנים גמיש הרי שמדובר בהטלת נTEL נספ על מי אשר מצוי במאבק היישרות כלכלי על בסיס יומיומי. משהתרשםתי כי ההליך עצמו הותיר על הנאשם חותם ממשמעותי, אני סבור כי יש הכרח בענישה מהסוג האמור למטרות גמול או הרתעה, או כי נדרש להכבד על מאמצי שיקומו בדרישה לבצע שירות לתועלת הציבור.

18. אשר לשיקול החריטה, מצאתי Zukof אף אותו לזכות הנאשם, גם שבצורה מדודה. בדבריו הביע צער על התנהלותו באירוע מושא האישום, דבר המגלה חריטה. עם זאת, הפנמת הפגם שבמעשיו הייתה חלקית, תוך שהוא מתייחס לאיומים כ"סגןון" בטוי לקוי, והוא עדין בעצמו קרובן תוך התיחסות להתכלויות שעבירה משפחתו והפנית טענות לרשות האכיפה. לא>Zיהיתי בדבריו הבנה של החרדה שגרם למתלוון, או הפנמה של הקביעה לפיה שגה ואיים על אדם תנימים. דברים אלה גורעים נתח משקלו של השיקול הנדון.

19. שיקול נוסף שיפעל לחובת הנאשם עוסק בהרשעתו הקודמת, עליה עמדתי לעיל. עם זאת, לא מדובר בעשייה מאותו תחום, אף היא נוגעת למשעים רוחקים (משנת 2004) כאשר הנאשם לא חזר וכשל בעבירות נוספת. לכן, מדובר בסוגיה שمشקלה נמוכה.

20. בכלל השיקולים אני סבור כי ניתן להימנע ממצוי הדין עם הנאשם, מבלתי שהדבר יחתא לשיקולי הגמול, הоказעה וההרתקעה. אלה יבואו לכדי ביטוי בענישה צופה פנוי עתיד, שתמחיש לנԱש את המחיר אותו ישלם אם ישוב ויכשל באיום על הזולות. מצאתי לחת לSHIPOL זה ביטוי הן במאסר מותנה, והן בחתימה על התחייבות.

21. אני גוזר לנԱש את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור עבירות אiomim לפי סעיף 192 לחוק העונשין במשך שלוש שנים מהיום.

ב. חתימה על התחייבות בסך 5,000 ₪, שלא לחזור ולבצע עבירות אiomim במשך שנתיים מהיום.

ניתן היום, יג חשוון תשע"א, 26 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.